

Ние сме зле. . . Азъ виждамъ вече съдбата да вешае печалнитъ сетнини, ако тая масса, която се групира предъ насъ, се струпа върху Каймак-Чаланъ. . . Сега вече никакви усилия нѣма да ни помогнатъ да спасимъ себе си и честта на Родината. Една шепа обезумѣли бранници не могатъ да извършатъ нищо повече освенъ да измратъ до последния човѣкъ и когато тукъ на тоя връхъ овѣнчанъ съ победитѣ и себеотрицанието на безименнитъ герои, бжде завладенъ отъ врага, единъ свѣтълъ кръстъ ще се издигне надъ него съ надписъ:

— Родино, за тебъ се борихме, за тебъ измряхме. Отгледай децата ни да бждатъ като насъ, ний изпълнихме своя дългъ.

Минавайки презъ изтощения ми умъ тия слова, азъ почвамъ да ридая отъ нашето безсилие, което все таки бѣше страшна сила, въ която се сломяваше силата на врага. Но до кога ще се противопоставяме? Въ природата нищо не е трайно — ломи се и се рути. Взаимното противодействие сломява отъ изтощителното продължение на борбата и най-неподатливитѣ. . . Ний ще бждемъ сломени, защото не можемъ да подновяваме запаса отъ сили, а врагътъ прави това всѣки день. За всѣки излъзълъ отъ строя и ожопитъ човѣкъ, бърже се изпраща другъ да заеме мѣстото му. А сега вече, като че ли на всѣки десетъ неприятели се дава едно оржие за охрана. Ако имяхме тая силна артилерия, тия що сж срѣщу насъ нѣма да удържатъ и единъ день не само циклонитѣ, а и най-нищожнитѣ огнени вихрушки.

Цѣлото ми тѣло трепери отъ изтощение, не ми се яде, дори глътката вода ми се стори, че е пелинова отрова. Горя отъ огнища. Но за сънъ и лѣгане е съвсемъ немислимо. Трѣбва да се бодърствува и изненадитъ на врага откривани. И не съмъ само азъ, всички съзнаватъ, че положението е натѣгнато и бодърствуватъ.

Но до кога? . . .

Прозрачни мъгли почватъ да се повличатъ по позицията.

Полунощъ е. . . Неприятелската артилерия понамали огъня и това даде възможностъ на защитницитѣ да се пораздижатъ.